

หุ่่มของการอดทกาพ

[ทย – Thai – ทยลนด]

เชค มุ่่มมัด บิน ศอลลหุ อัล-อุษัยมม

แปลโดย : ชุฟอัม อุษมาน

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف: +966114404900 فاكس: +966114490126 ص ب: 29465 الرياض: 11457

ISLAMIC PROPAGATION OFFICE IN RABWAH

P.O.BOX 29465 RIYADH 11457 TEL: +966 11 4454900 FAX: +966 11 4970126

OFFICERABWAH

﴿ حكم الاعتكاف ﴾

« باللغة التايلاندية »

الشيخ محمد بن صالح العثيمين

ترجمة: صافي عثمان

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف: +966114450490 فاكس: +9661144970126 ص ب: 29465 الرياض: 11457

ISLAMIC PROPAGATION OFFICE IN RABWAH

P.O.BOX 29465 RYADH 11457 TEL: +966 11 4454900 FAX: +966 11 4970126

OFFICERABWAH

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

หุก่มของการอิติกาฟ

คำถาม: อะไรคือหุก่มของการอิติกาฟ? อนุญาตให้ผู้ที่อิติกาฟออกไปเพื่อถ่ายทุกข์ ทานอาหาร และรักษาอาการป่วยใช้ได้หรือไม่? และวิธีการอิติกาฟที่ถูกต้องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม นั้นเป็นอย่างไร?

คำตอบ: การอิติกาฟ หมายถึงการประจำอยู่ในมัสยิดเพื่อให้มีเวลาว่างเฉพาะเพื่อทำการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ เป็นภารกิจที่สุนัตให้ปฏิบัติเพื่อเป็นการแสวงหาคืนลี้ละตุลก็อดรฺ ซึ่งอัลลอฮฺได้ชี้ถึงภารกิจนี้ในพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَلَا تُبَشِّرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَلَكُفُونَ فِي الْمَسْجِدِ﴾ [البقرة: 187]

ความว่า “และพวกเจ้าอย่าได้มีสัมพันธ์ทางเพศกับพวกนาง (เหล่าภรรยาของท่าน) ในขณะที่พวกท่านอิติกาฟอยู่ในมัสยิด” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 187)

และมีปรากฏในหะดีษเศาะฮี้หฺว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ทำการอิติกาฟและบรรดาเศาะหาบะฮฺ

ของท่านก็ได้อิติกาฟพร้อมๆ กับท่านด้วย (บันทึกโดยอัล-บุคอรี 2036)

การอิติกาฟเป็นบทบัญญัติที่ปรากฏมาจนถึงทุกวันนี้ โดยไม่ได้ถูกยกเลิกแต่ประการใด เนื่องด้วยมีหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้อิติกาฟในช่วงสิบวันสุดท้ายของเราะมะฎอน จนกระทั่งท่านได้เสียชีวิต จากนั้นบรรดาภริยาของท่านก็ได้อิติกาฟสืบเนื่องต่อมา (อัล-บุคอรี 2026 และมุสลิม 1172)

ในเศาะฮิหฺมุสลิมมีรายงานของท่านอบู สะอีด อัล-คุดรี เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ เล่าว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้อิติกาฟช่วงสิบวันแรกของเราะมะฎอน แล้วก็อิติกาฟช่วงสิบวันกลางของเราะมะฎอน แล้วท่านก็บอกว่า

«إِنِّي اعْتَكَفْتُ الْعَشْرَ الْأَوَّلَ أَلْتَمِسُ هَذِهِ اللَّيْلَةَ (يعني لَيْلَةَ الْقَدْرِ)، ثُمَّ اعْتَكَفْتُ الْعَشْرَ الْأَوْسَطَ، ثُمَّ أُتَيْتُ فَقِيلَ لِي: إِنَّهَا فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ، فَمَنْ أَحَبَّ مِنْكُمْ أَنْ يَعْتَكِفَ فَلْيَعْتَكِفْ». [البخاري برقم 2027، ومسلم برقم

[2828

ความว่า “แท้จริง ฉันได้อิติกาฟในช่วงสิบวันแรกเพื่อแสวงคืนนี้ (คืนลัยละตุลกีออ์) แล้วฉันก็อิติกาฟช่วงสิบวันกลาง แล้วก็มิผู้

ที่มาบอกแก่ฉันว่า แท้จริงแล้ว คือนั้นอยู่ในช่วงสืบวันสุดท้ายของเดือน ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่ปรารถนาจะอิอติกาฟก็จงอิอติกาฟ(ในช่วงสืบวันสุดท้ายนี้)” (อัล-บุคอรี 2027 และมุสลิม 2828) ดังนั้น เคาหาบะฮ์ของท่านจึงได้อิอติกาฟพร้อมๆ กับท่านด้วย อิมามอะหฺมัดได้กล่าวว่า “ฉันไม่เคยรู้ว่ามีอุละมาอ์คนไหนที่เห็นแย้งไปจากความเห็นที่ว่าอิอติกาฟนั้นเป็นสิ่งที่สุนัตให้ปฏิบัติ”

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าอิอติกาฟนั้นสุนัตให้ปฏิบัติ ทั้งโดยหลักฐานและการเห็นพ้องกันของอุละมาอ์

สถานที่ของการอิอติกาฟก็คือมัสยิดที่มีการละหมาดญะมาอะฮ์ ไม่ว่าจะในเมืองหรือประเทศใดก็ตาม โดยยึดหลักฐานที่ระบุในลักษณะรวมๆ ของอายะฮ์ที่ว่า

﴿وَأَنْتُمْ عَلَيْكُمْ فِي الْمَسْجِدِ﴾ [البقرة: 187]

ความว่า “ในขณะที่พวกเจ้ากำลังอิอติกาฟกันอยู่ในมัสยิด” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 187)

และที่ดีที่สุดก็คือการอิอติกาฟในมัสยิดที่มีการทำละหมาดญุมอัต(ละหมาดวันศุกร์)ด้วย เพื่อที่จะได้ไม่ต้อง

ออกไปละหมาดวันศุกร์ที่อื่น แต่ถ้าอิติกาฟในมัสยิดทั่วไปก็ถือว่าไม่เป็นไรถ้าหากจะออกตั้งแต่เช้าเพื่อไปรอละหมาดวันศุกร์ในมัสยิดอื่น

เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่ผู้อิติกาฟจะต้อง่วนอยู่กับการอิบาดะฮ์แสดงความเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเป็นการละหมาด การอ่านอัลกุรอาน การซิกิรุล่าลิกถึงอัลลอฮ์ เพราะนี่คือเป้าประสงค์ของการอิติกาฟ และถ้าหากว่าจะมีการพูดคุยกันเล็กๆ น้อยๆ กับเพื่อนฝูงก็ถือว่าไม่เสียหายอะไร โดยเฉพาะถ้าหากการพูดคุยดังกล่าวเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์

ไม่อนุญาตให้ผู้อิติกาฟมีเพศสัมพันธ์ และรวมถึงการเฝ้าโดมเฉยๆ โดยไม่มีเพศสัมพันธ์

ส่วนการออกจากมัสยิดนั้นจะมีอยู่สามลักษณะ คือ

หนึ่ง อนุญาตให้ออกได้ คือ ออกเพราะมีความจำเป็นที่รับรองโดยบทบัญญัติศาสนา หรือจำเป็นตามธรรมชาติ เช่น ออกไปละหมาดญุมฮัต ออกไปเพื่อทานอาหารและดื่มถ้าหากว่าไม่มีใครนำอาหารมาให้ ออกไปเพื่ออาบน้ำละหมาดหรือเพื่ออาบน้ำวาญิบ ออกเพื่อถ่ายหนักถ่ายเบา

สอง การออกไปเพื่อทำอิบาดะฮฺที่ไม่วาญิบ เช่น การเยี่ยมผู้ป่วย การร่วมสังศพเพื่อนำไปฝัง กรณีนี้ถ้ามีการตั้งเงื่อนไขเอาไว้แต่แรกก็ถือว่าอนุญาตให้ทำได้ แต่ถ้าไม่ได้ตั้งเงื่อนไขไว้ก็ไม่อนุญาตให้กระทำ

สาม การออกไปเนื่องด้วยสาเหตุที่ขัดกับเป้าหมายของอิอฺติกาฟ เช่น ออกเพื่อกลับบ้าน เพื่อซื้อของ เพื่อมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา หรืออื่นๆ กรณีนี้ถือว่าไม่อนุญาต แม้ว่าจะตั้งเงื่อนไขไว้หรือไม่ก็ตาม

วัลลอฮุสตุล มุวัฟฟิก (ขออัลลอฮฺประทานเตาฟีก)